

Sütő Gábor *

„Az öklös Nem és a teremtő Igen” hiányáról (A NYELVROMLÁSRÓL – POLITIKUS SZEMMEL)

A félelmetesen terjedő nyelvromlásról akartam írni. Bár nem vagyok nyelvész – cikkem is inkább politikai igénnyel íródik – tüstént rájöttem, a romlás nem a nyelv sajátja, ellenkezőleg, idegen tőle. Nem a nyelv romlik, hanem azok tudják és alkalmazzák rosszul, akik beszélnek. Voltaképpen az ő nyelvhasználatuk, elsősorban beszélt nyelvük minősége romlik. A romlás tehát inkább társadalmi okokból eredő rontás. A nyelvészet nem is alkalmazza a nyelvromlás, vagy a nyelvrontás fogalmát, csak a nyelv változásáról beszél. Mivel azonban ez így elég bonyolult, a köznyelv mindkét kifejezést használja.

A nyelvromlás tehát nem tárgyalható csak a nyelvészet keretében, lévén, hogy valami másnak van romlasztó ráhatása a nyelvre. A politikára gyanakodtam, mivel jól tudom, mi mindenre képes. Ezért született meg „A nyelvrontásról – politikus szemmel” munkacím, amely pontosabban adta vissza megírandóm tárgyát. Mégis hiányérzetem maradt, mert felsejlett, igazából nemcsak a politikával, hanem valami mással is alapvető baj van. A politika mintha inkább csak ennek a valaminek a közvetítője lenne. Körvonalazódott, hogy végső soron a mindenkori érdekekről, és az általuk kikényszerített korszellemről van szó. **Az érdekek pedig mindig szellemi hiánygazdálkodást szülnek, mert így akadályozhatják az igazság kimondását.** A kulcsszavak tehát: igazság, szellemiség, egyenes beszéd. Akkor pedig Szabó Dezső a legelhívatottabb forrás. Bele is fűrtam magam a *SZABÓ DEZSŐ ENCIKLOPÉDIÁBA* (Szöcs Zoltán nemrég megjelent kapitális műve, mondhatnám életműve, amely várja, hogy méltó helyére kerüljön a magyar közéletben). Olvasgatása közben döbbsentem rá, mi is motoszkál bennem: **a rendszerváltás utáni közéletünkből, mai korszellemünkből hiányzik valami; az, amit a Szabó Dezső találóan és hatásosan így fogalmazott meg: „az öklös Nem és a teremtő Igen”.** Más szavakkal az igazság iránti törhetetlen, a gondolat, a szó és a tett egységén alapuló elkötelezettség. Innentől kezdve már csak a terjedelem korlátozta az írást.

Időszámításunk kezdetéhez közeli évszázadokban a sikeres politikusok nagy szónokok is voltak, s az igazság védelmében meggyőző erővel, szenvedélyesen tudtak érvelni. Érdekfeszítő tanulmányban lehetne kimutatni, ahogy múltak a századok, egyre inkább leszoktak mind a szónoklatokról, mind az igazság kimondásáról. Ma már manipuláció, mellébeszélés, hazugság uralja megszólalásaikat. Szónoklatok meg nincsenek is. (Kivéte-

lek, persze, mindig akadnak. – Alulműveltségben is). Mivel számukra nem az igazság, hanem **a szellemi hiánygazdálkodást kikényszerítő magán-, csoport-, vagy pártérdekek a mérvadók**, sérül a szellemiségük. Eleve arra figyelnek, mit és hogyan mondjanak, s a később magyarázható félreérthetőséget, kétértelműséget majdhogynem beépítendő követelményként kezelik. Az emberiségtől, s az emberségtől idegen romlott közszellem kényszeríti őket, hogy „politikailag korrektek”, „eurokonformok” legyenek, s nehogy egyértelmű igen, vagy nem csússzon ki a szájukon. Ezért még a lelepleződéssel fenyegető helyzetben is ritkán mernek igenlő, vagy nemleges választ adni. A gondolat, a vélemény kozmetikázás nélküli nyilvános közlése ma már nemcsak nem követelmény, hanem egyre többször tiltott is. Az oktatásban ezt tükrözi a „világnézeti semlegesség” és a „pártatlanság” előírása. Elsősorban olyan alapvető fogalmainkat szeretnék kiiktatni, mint haza, magyarság, nemzet, család. A homoszexuális „családok” előtt, persze, zöld a lámpa, de a hagyományos természetes családok előtt már sárga és féló, hogy pirosra vált. Egyelőre óvatosan, de Istent is a kiiktatottak sorsára szeretnék juttatni; most még csak a kereszténységet támadják, amit az EU már kihagyott az alkotmányából, s rossznéven is veszi, hogy a magyar kormány meg emlegeti.

E feloldhatatlan ellentmondások bénítják a nyelvüket. Úgy kell beszélniük, hogy visszavonhassák, vagy utólag „gerincesen” megmagyarázassák, hogy nem azt mondták, amit mondtak. Nem a nyelv romlik tehát, hanem a közerkölcs, s a belőle fakadó nyakatekert politikai nyelvezet egyre tökéletlenebb, mert az igazság eltakarását kellene szolgálnia, ami csak ügyel-bajjal megy neki. Márpedig akik az erényes eszmeiség helyett az erkölcstelen zavarosban forgolódnak, azoknak a gondolkodása is zavaros, lehúzza a hazugság-televény, s nyelvileg is leromlik. A nyelvi romlás aztán visszahat a politikára és újabb téveszmékhez vezet. Ebből ered a nyelvrontás, amihez magának a nyelvnek jóformán nincs is köze.

Mélyebbre ásva, előtűnnek konkrétabb okok is. A rendszerváltástól nagyobb szabadságot, önállóságot, jobb életfeltételeket vártunk. Több mint két évtized után leszögezhetjük, hogy a szabadságjogok, de inkább a szabadosságok vonalán volt előrelépés, ám sok, főleg gazdasági-pénzügyi vonatkozásban rosszabb helyzetbe kerültünk. Mindemellett erőteljesebben érzékelhető a külső ellenséges és belső nemzetidegen erők hol alattomos, hol nyílt áskálódása is Magyarország ellen, amit joggal minősíthetünk az általuk olyannyira kifogásolt összeesküvésnek. Igyekeznek akadályozni, hogy a saját utunkat járassuk, hogy a kormány egyáltalán ki merjen ejteni olyan szavakat, mint a nemzeti érdek. Néha áltudományos, de a legtöbbször sejtelmes politikai mezbe bújtatott ország-, nemzet- és kormányellenes aknamunkájuk már-már rendszerré áll össze. Különösképpen a hagyományaink ellen hadakoznak, de támadnak minden mást, ami magyar és természetes. Mindezek okán lépten-nyomon jelen van a nyelvrontás is; a kívülről érkező és a belülről keltett egyaránt, s olyannyira tömeges és uralja nyelvünk „fejlődési” irányát, hogy felfogható szervezettnek. Számtalan jelét látjuk, hogy lényeges részét képezi a magyarelles törekvéseknek úgy itthon, mint valamennyi szomszédos országban, ahol

nemegyszer nyíltan tiltják a magyaroknak még az anyanyelvük használatát is.

A pénzközpontúságra és az önmegvalósításra, s csak ezekre ösztönzés, valamint a neoliberais kezekben lévő Internet fellazító, egyformásító, szelleműző hatása ellensúlyozza az oktatásból-nevelésből egyébként is eltűnőben lévő hazafias képzést, benne a magyar nyelv helyes ismeretét. Ehhez jött az okosnak nevezett telefonok ékezet nélküli írásmódja, aminek következménye, hogy a mai fiatalok egy része már nem tudja helyesen használni a nyelvünket díszítő, a szavaknak értelmet adó magánhangzókat. De talán még felnőttek között is akad, aki nem tudja felsorolni a 44-tagú kiterjesztett ábécénket. A végeredmény elképesztő nyelvi szörnyszülöttek tömkelege, ilyesfélék: „Abban gondolkodunk, hogy azok a vállalatok, akik nem utalják el határidőre a tartozásukat a fair bank felé, elvesztik a kedvezményeiket, ami azonban a többi vállalatoknak tökmindegy.” – Lehet, hogy szó szerint ugyanilyen kijelentés nem hangzott el, de mind gyakrabban találkozunk e nyelvi-nyelvtani rendellenességeket egymásra zsúfoló fogalmazásokkal. Politikusok, hírközlő eszközök gépiesen, nemtörődöm módon ismételtetik a torzszülötteket, így azok már-már elfogadott közhellyé válnak, holott a nyelvrontás iskolapéldái.

Mert nézzük csak sorban:

- „*Abban* gondolkodunk?” Lehet azon, esetleg arról gondolkodni, de *abban* gondolkodni nem lehet. Mindenki ismeri és helyesen is idézi Petőfi Füstbement terv című versét: *Egész úton hazafelé / Azon gondolkodám*, mégis sokszor „*abban* gondolkodnak”. Fizikailag éppenséggel elképzelhető valamiben gondolkodni, mondjuk a fürdőkádban, de ha onnan is mosdatlan nyelvi rémek bújnak elő, akkor ott sem érdemes.

- „*Vállalat, aki*”. Az egyik legbotrányosabb, valósággal megállíthatatlanul terjedő nyelvtani és értelmi hiba. Hallhatjuk vezető politikusoktól, közismert tv-riporterektől, véletlenszerűen megszólaltatott riportalanyoktól. Hihetetlen, de mintha egyre kevesebben éreznék a különbséget az *aki* és az *ami* között. Egyesek lassan már azt sem tudják, hogy ők valakik-e, vagy valamik. Nyilatkozataikból ugyan folyvást az derül ki, azt hiszik, hogy ők valakik, de ha így „haladnak”, előbb-utóbb valamik sem lesznek.

- „*Fair bank*”. E majdhogynem politikai jelszóvá vált kifejezéssel egyre tömök a fejünket. Először is, miért kell idegen szót használni, mikor megvan a tisztességes magyar megfelelője, azaz maga a tisztességes jelző? Másodsor – és ez az igazán nagy baj – a legutóbbi időben is tapasztalhattuk, hogy sem *fair*, sem tisztességes bank nem létezik, sőt lassan ezt más intézményekre is joggal rámondhatjuk. Tehát a megnevezés kétszeresen téves; nyelvtanilag, és tartalmilag. (Mi több, a bank sem magyar szó, de már polgárjogot nyert).

- A régi elemi iskolákban tanították, hogy a *többi* után az alany mindig egyes számban áll, még akkor is, ha több alanyról van szó.

- Vállalati és banki körökben eluralkodott az *elutalni* ige, holott a magyarban ilyen nincs. A pénzt nem elutalják, hanem egyszerűen utalják, vagy nyomatékosabban kifejezve, átutalják.

- „*Felé*”. A részeshatározói *-nak* és *-nek* ragnak, illetve a *részére* helyett mostanában felfutott ez a határozószó, sőt kezdi kiszorítani más, ponto-

sabb helyhatározóinkat is. Ha egy bank *felé* pénzt utalnak, azt jelenti, hogy valahová az irányába elküldik, aztán vagy elér hozzá, vagy nem. Ez utóbbit pedig a bankok olyannyira zokon szokták venni, hogy bírságot is. Mert mit-mit, de ők a pénzt nem utálják.

- A „*tökmindegy*”, vagy „*tök mindegy*” (a teljesen mindegy helyett), s a *tökjő*, vagy *tök jó* főleg egyetemi körökben terjedt el, de mások is alkalmazták, pedig ellenszenves, közönséges, sőt kétértelmű, hiszen a *tök* szónak elűtő jelentései vannak, s e kifejezésből nem érthető, hogy melyikre gondolnak. Némileg érthető, némileg nem. Vagy fordítva.

Bárhová tekintünk, hasonló értelmetlenségekbe ütközünk. Ugyancsak bosszantó a *-ba-be* és a *ban-ben* helyhatározói ragok gyakori keverése, pedig mindössze a hova, vagy a hol kérdést kell feltenni magunkban ahhoz, hogy helyesen használjuk. De sokszor megdöbbenhetünk (és nem ledöbbenhetünk) az igekötők téves használatán is. Szintúgy hitetlenkedve nézem a bizonyítványokat: „szakképzés-ráépülés” írja az egyik. Kiderül, hogy újabb szakágazat elsajátítását ráépülésnek nevezik, ami alatt pedig egészen más értünk, s ami kapcsolatba sem hozható az oktatással.

Jó szórakozást/bosszankodást jelentenek az étlapok is. Egyszerű fogásokat úgy írnak le, hogy csak akkor ismerünk rájuk, amikor elénk teszük, és rájövünk, hogy az árakat a lukulluszi leíráshoz és nem a szerény fogáshoz igazítják.

Az Internet több módon is rontotta a nyelvet. A hihetetlen és hiteltelen információáradaton túl bárki bármivel megjelenhet. Megsemmisítő félmondatos „bírálatot” mondhatnak komoly munkával megírt tartalmú művekről. Teszik is. S valami hatásuk még akkor is van, ha e félmondatos „alkotásokban” féltucatnyi nyelvtani és helyesírási hiba van. Az Internet hosszú ideig nem tudta kezelni az ékezetes betűket, ami a magyar nyelvre különösen rossz hatással volt. Elhúltam, mikor egy vallásos szövegben olvastam: „Adjatok halat az Istennek”. Mára azonban ez megszűnt; a magyar ékezeteket is kellően kezeli. A magyar szavak elválasztásával azonban még mindig sok baj van. Az Internet plántált sok idegen szót is a nyelvünkbe, amelyeknek pedig megvan a magyar megfelelőjük. Még a teljes polgárjogot nyert fájlra is tucatnyi megfelelő magyart találhatunk, csak valamelyik illetékes szervünknek kézbe kellene venni a kérdést. De érthetetlen okoknál fogva, nem jut rá még különösebb figyelem sem. Pedig máris érezhető, mindez komoly problémává válik.

Az egybeírás és különírás nyelvünk legbonyolultabb kérdésköre. Sokszor akaródzik egybeírni olyasmiket, amiket külön kell írni, és fordítva. Nem mindegy ugyanis, hogy tárgyalóasztalt írok, vagy tárgyaló asztalt, úszódarut, vagy úszó darut, háromszöget, vagy három szöget, rövidnadrágot, vagy rövid nadrágot, öregdiákot, vagy öreg diákot, stb. A szabály szerint az összetett szavakat és bizonyos szókapcsolatokat kell egybeírni, csak hogy nincs végérvényesen megszabva, melyeket. Ezért aztán hol egybeírunk, hol egybe írunk.

Fontos, ám sokszor megsértett a sorrendiség szabálya. A hírközlésben nemrég túlszerepeltették a nevével ellentétben nem jó barátnak (avagy nem jóbarátnak) bizonyult Goodfriend amerikai antidiplomatát,

akit nemcsak a sajtó, hanem néhány ifjútörök külügyes is ideiglenes amerikai ügyvivőnek nevezett, holott a beosztását (ami nem azonos a diplomáciai rangjával), jelző ideiglenes és ügyvivő nem választható el egymástól, nem lehet közénk beiktatni semmit, ezért helyesen amerikai ideiglenes ügyvivő volt. Szerencsére csak volt.

Sokan előszeretettel használnak két ellentétes kötőszót, mint a „de viszont”, „de azonban” holott külön-külön is elegendőek az ellentéteesség kifejezésére. A sűrűn előforduló „ha és amennyiben” közül is felesleges az egyik. Az *egy* és a *sok* szavunkat nem célszerű többes számban használni, hiszen önmagukban elve egyeseket, illetve sokakat jelentenek. De olyasmit is sűrűn hallhatunk, hogy *kör*forgalom, *autó*matikus, *muszáj* vagyok, stb. Elkövetnek olyan nyilvánvaló hibákat, hogy a japánt két p-vel írják, ahogy hangzik. A bakancsot pedig egy k-val írjuk, akkor is, ha egy pár van belőle. „Távol áll hozzám” vágja a szemünkbe a tv-ből az egyik ismert ellenzéki politikus; tőlünk meg ő áll egyre távolabb. Sértik a fülünket olyan körülményes fogalmazások, mint hogy „Ez előtt a ház előtt összeütközött két autó”, hiszen elég lenne annyit mondani, hogy e ház előtt. Olyan finomságokra sem fordítanak figyelmet, hogy az okozni ige inkább negatív, a szerezni pedig inkább pozitív jelentéstartalmú. A helyes magyar beszéd örömet szerez, nem pedig okoz, a helytelen bánatot okoz, nem pedig szerez. A közlekedésre nézve a dugódíj ugyan pontos kifejezés (más nyelvekben is használatos), de kissé feszélyező, hogy a népszaporodással meg a kéjelgéssel összefüggő szóhasználatban még találóbb. Az efféle pontatlanságok ugyan általában elnézhetőek, de nyelvtanilag-értelmileg akkor is helytelenek.

Egyre sűrűbben látható új divat betűköz beszúrása a felkiáltó- és a kérdőjel elé, holott az írásjelek mindig betűköz nélkül követik a szavakat, azaz egybeírandók az őket megelőző szavakkal. Ugyanúgy, mint a vessző meg a pont. Utánuk viszont kell betűközöt hagyni, de ezt sem tartják be sokszor. A gondolatjel kivétel, elől és hátul egyaránt betűköznek kell, azaz kellene követnie, de erről is sűrűn elfeledkeznek. (Néha magáról a gondolatról is). Előfordul az is, hogy a megszólítás után nem a magyarban szabályos felkiáltójelet, hanem nyugati módra vesszőt tesznek. Ez ugyan elnézhető, ha a megszólítás nem külön sorban, hanem szövegen belül van.

Szívleljük hát meg Kodály Zoltán éles meglátását: „A magyart is tanulni kell, még született magyarnak is. Ha nem csiszolja, újítja folytonosan, berozsdásodik”. Valóban, a közéletben egyetlen nap alatt elkövetett helyesírási, nyelvtani és értelmi hibák több százoldalas kötetet betöltenének. „Köszönhetően” annak, hogy a politika is folyvást segédkezik a nyelvrontásban.

Nem telik el nap, hogy ne hallanánk a terrorizmus elleni harcról. 2001. szeptember 11 óta azonban maga a terrorizmus elleni harc a terrorizmus. Szüli a terrort, hogy harcolhasson ellene, mivel a hadiipar hozza a legnagyobb hasznot, s mert az „antiterroristák” ezúton tehetik rá a kezüket más országok kincseire. E terrorizmus, akármennyit is hadakoznak ellene – és könnyelműen hagyjuk mi is bevonni magunkat az értelmetlen és kockázatos hadviselésbe – **csak egyetlenegy esetben ér véget: ha**

az USA és Izrael abbahagyja. Ezt kell világgá kürtölni minden nyelven.

Napjainkban szemet szúr, hogy amit a térképek Harkovnak és Lugansznak tüntetnek fel, s magyarul mindig is így neveztük, egyes politikusok és újságírók most szembetűnő fordulattal Harkivnak és Luhanszknak mondanak, ezzel is érzékeltetve, hogy – a közhangulattal szemben – a konfliktusban az amerikai-izraeli befolyás alatt álló ukrainai, de nem ukrán bonbon-vezetés mellett állnak.

Akárcsak a Lehet Más a Politika. E fura pártnév eredendően elárulja, hogy akik kigondolták, nem érzik génjeikben a magyar nyelv logikáját. A „lehet más a politika” a beszélt nyelvben, természetesen, elmegy (bár megtévesztőbb politikai közhelyet nehéz lenne kitalálni), de egy szervezet elnevezéséről nem szolgálhat, különösen még egy a határozott névelővel is megtűzdelve. Eleve eltitkolja e párt politikai lényegét is. Pedig kötelező tudni, hogy talán a legkártékonyabb, de a rendszerváltást követően bizonyosan a legkártékonyabb párt, a magyarellenes SZDSZ egyik utódpartja. Sajátos elnevezésüket annyira komolyan veszik, hogy két társelnökük naponta többször is elmondja, és semmi mást nem is mond, mint hogy lehet más a politika. Tényleg lehetne más a politikájuk, de a hozzájuk való viszony tekintetében mindenképpen másnak kellene lennie a politikának. A kormánypolitikának is, de főleg a két elválaszthatatlan társelnöküket túlszerepeltető hírközlő eszközök politikájának. Ugyanis megállás nélkül őket szóltatják meg még a jobboldalinak tartott sajtószerveink is! Valakik kulcsfigurákká „építik fel” őket. Többet szerepelnek, mint bármelyik ellenzéki, vagy kormánypárti politikus. Pedig ezek az emberek még semmit le nem tettek a magyar nemzet asztalára, ám az égvilágon mindenbe fennhéjázóan beleszólnak, hisztériát keltenek a kormány helyes intézkedései, a rendezés alatt álló problémák körül is, amivel akadályozzák azok nyugodt megoldását. Ez nem ellenzéki, hanem zsigeri ellenséges magatartás. Sem politikailag, sem nyelvileg nem lehet másként minősíteni. A hírközlő eszközök velük egy húron pendülő vezetői mégis minden kérdésben az ő véleményüket tukmálják ránk. Téves téves eljárás. Megvan az oka, a magyarázata, de e nyilvánvaló nem nemzeti érzelmű összefonódást senki még csak szóvá sem teszi, pedig bőven – sőt egyre bővebben – vannak e szerepre szánt, mégis a kívülállót megjátszó, s illetéktelennek bizonyuló illetékes szervek.

Az Emberi Erőforrások Minisztériumának nyelvi kérdésekkel foglalkozó belső, de nyilvánosságra került körlevele viszont legalább kiváltott némi visszhangot. Előírja, hogy a munkatársak mely kifejezéseket kerüljék „az ágazati kommunikációban”. A „kommunikációban”, mert miért is mondanának beszédet, szóhasználatot, tárgyalást, vagy más magyar megfelelőt. A pontos szakmai kifejezések, az egységes szóhasználat előnyét, azaz a szándékot nem lehet megkérdőjelezni. Csak nem tűnik kellően átgondoltnak, ezért csábít nyelvi élcelődésre. Amikor ugyanis olyan kifejezéseket tart nemkívánatosak, mint szegény, szegénység, mélyszegénység, gyermekszegénység, vagy esélyegyenlőség, ápoló, gondozó, rokkant, fogyatékos, akkor bizony ámuldozunk. Még inkább, amikor helyettük olyan szavakat javasol, mint rászorult, rászorultság, fogyatékkal élő. A szegényt

rászorulóknak kellene nevezni, viszont a rászorultságot mégis lehetne szegénységnek nevezni. A szegénység csökkentését társadalmi felzárkózásnak kellene mondani. Vajon onnan, ahol mindezt fogalmazták, a jelenlegi társadalmi rendszer törvényszerűségei miatt egyre növekvő szegénység társadalmi felzárkózásnak látszik? A munkanélküli sem mindig álláskereső, sőt vannak, akiknek eszükbe sem jut állást keresni, hanem éveken – vagy egy egész életen – át a munkanélküliségből élnek, a mostanában végre legalább szavakban emlegetett keményen dolgozók terhére. A nép helyett sem lehet nemzetet mondani, mint ahogy a társadalom helyett sem közösséget, főleg nem a szakmai nyelvezetben. Az öregedés helyett az időszedés is felesleges udvariasság, hiszen mindkettő a sajnálatos korosodásunkat jelenti. A meggyökeresedett családon belüli erőszak sem válik egyszerűen kapcsolati erőszakká attól, hogy így kellene hívni.

Illetlen a stadion kifejezés használata is, helyette azt kell mondani, hogy "fedett sportlétesítmény", holott a stadionok többsége nem is fedett. Megkérdőjelezhető az is, hogy a reform helyett "intézkedés, strukturális átalakítás, finomhangolás", "működési engedély" helyett "szolgáltatói nyilvántartásba történő bejegyzés", "munkanélküli" helyett "álláskereső", tandíj helyett tandíjmentes oktatás, tudós helyett szakíró használandó. Érdekes, hogy az örökbefogadó szülő és a nevelőszülő egyik helyen javasolt, másik helyen ellenjavallt; hogy igazodjanak el az érintettek, ha még e két jogi kategória ráadásul nem is csereszabatos.

Akad azonban egy, amivel egyet kell értenünk: a szinglit egyedülállóknak javasolják nevezni. Viszont a biznisz egyházakat (például a romlasztó-bomlasztó szcientológiai egyházat) udvariasan és megtévesztően vallási tevékenységet végző szervezetnek kellene előléptetnünk, s még szektának sem nevezhetnénk, mert a szekta mostantól vallási közösség. A zsidó helyett is izraelitát kellene mondani. Ez meg olyasmi, mintha a svájciakat ezután reformátusoknak kellene hívni. A népfajt nem lehet a vallással azonosítani, hiszen még a zsidók között is akadnak nem izraelita vallásúak. Ez tehát csak az egyébként is meglévő zavart fokozná, újabb manipulációs lehetőségeket kínálna a rasszista indítékú zsidó furakodásra. Ugyanabban a szellemben, ahogy nemrég éppen e minisztérium illetékesinek a jóváhagyásával körözték azt a tankönyvírókhoz intézett baljós látú körlevelet is, hogy **a magyar történelmet a zsidóság múltbeli, mai és jövőbeni terjeszkedését igazoló zsidó szempontok alapján kell bemutatni. Ez már nemcsak egy k-val több a soknál, hanem maga a sokk!** Abban az értelemben is, hogy néhány erőtlen reagáláson túl sem a szakmabeliek, sem értelmiségünk nem emelte fel a hangját. Ettől ösztönözve, belelapoztam néhány egyetemi tankönyvbe. A szememnek alig hittem; nyelvi hibák tömkelege. Találtam olyat, amelyikben a minden tekintetben helyes mondat ritkaságszámba ment. Véletlenül kiválasztott tankönyvekről van szó, de nem véletlen, a kártékony nyelvi tartalom. Valakik szándékkal butítják az ifjúságot, s ássák alá ezzel is a magyar jövőt. Felelősségre vonásról, a hibás tankönyvek kivonásáról semmi hír. Önként megyünk a nemzetidegenek által üzemeltetett vágóhídra? Ez a minden mindegy hangulat ugyanis nemcsak a magyar nyelvet, hanem magát a magyar megmaradást kérdőjelezi meg.

Sportvonalon is nagy ám az igyekezet. Az MLSZ Fegyelmi Bizottsága pénzbírsággal sújtotta a Vasast, mert a piros-kék drukkerok a „Vesszen Trianon” rigmust merészelték skandálni. A magyarság legnagyobb sors-tragédiájára való emlékezés vajon kiket és miért sért az MLSZ-ben, de rajta kívül is, mikor valamennyi szomszédunknál dühöng a nacionalizmus, s valósággal a hivatalos politika részét képezi? Egyébként Trianonból valakik készítettek szóviccnek tűnő, de találó, sőt politikai jelszónak is beillő szójátékot: Tria Non! Csak nehogy rájöjjenek, azt jelenti, hogy „Három Nem”, s betiltsák, vagy bírságot adják a szójátékot is.

Kitiltották a székely zászlót a Fradi új stadionjából, a Groupama Arénából. Túl e szégyenteljes lépésen, miféle szó ez a Groupama? Valaki tiltja, hogy becsületes magyar elnevezést kapjon pont a Fradi, a legmagyarabbnak tartott csapat stadionja? Kik iktatják ki mindenhol a magyar elnevezéseket, és magukat a magyarokat is. Miért hagyjuk, hogy töröljenek bennünket a saját történelmünkéből? Mert, ha valaki még nem vette észre, ez folyik!

A szókincs folyamatos változásával, egy-két idegen szó átvételével meg kell békülnünk. De az angolosodás félelmetes méreteket ölt. A magyar nyelvszerkezetet művi módon igyekeznek az angolnak alárendelni, s a szókészletét is átvenni. Naponta halljuk, hogy „dzsidípi”. Olyan természetességgel ejtik ki, mintha már Árpád apánk már ezzel lépte volna át a Vereckei hágót. Ám tartok tőle, sokan nem tudják azonosítani a GDP rövidítéssel, tehát akkor sem értenék többen, ha „gédépének” mondanák. Viszont mindenki megértene, ha annak mondanák, ami, azaz Bruttó Hazai Össztermék. Csak nem attól tartanak az ángliskodók, hogy így érthetővé válna, miről beszélnek? A Nemzetközi Valutaalapot is megértjük, viszont a magyar fülnek idegen, ha azt hallja, hogy „ájemef”, a szemnek, ha azt látja, hogy IMF. A CIA, a rendeltetésétől eltérően, olyan előtérbe tolvakó szereplővé vált, hogy már eleve ellenérzésekkel fogadjuk a vele kapcsolatos híreket, akkor is, ha a pártolói fontoskodóan „sziaáj”-nek mondják. Mosolyt vált ki, ha a biztonságiak egyenruhájának hátán a security szót magyarul olvassuk. Kéretik is magyar fonetikával olvasni, szótagolva: se cu rity. Ebből a főnévi igenév nyilván a securityolni lesz.

De sorjáznak az ángliuszavak egyéb vonatkozásokban is. Főleg az önmagukat elit generációnak, s még véletlenül sem nemzedéknek tartók kiválasztás helyett castingolnak, teremfoci helyett footsal-t mondanak, garázs helyett „garage”-t hirdetnek, tetszés helyett „lájkolnak”, a beteges nemi vonzódás beismerése helyett „coming outolnak”, meghatározás helyett definiálnak, megjegyzés helyett reflektálnak, s nekik már a hozzászólás sem hozzászólás, hanem komment. De a pénzváltókon is a „Change” virít, holott már nemegyszer született rendelkezés, hogy magyarul írják ki, s alatta kis betűkkel szerepelhet az idegen megfelelője. De hiába, mert, ahogy időnként megbékítően sugallják, következmény nélküli ország vagyunk. Ha egyes kormányzati szervek év elején hoznak a külső, vagy a belső idegeneknek nem tetsző döntést, a böjti szelek beálltakor már a hírtüket sem halljuk. Jó néhány kóceráj nyitva sem tart, de az „Open” piros neonja átpislog piszkos kirakatukon. A kis üzleteket is a legváltozatosabb

angol nevekkel illetik, de üzletnek semmiképpen nem, hanem stúdiónak, szalonnak. Az Árpád-híd pesti hídfőjénél épült, a városképbe nem illő, önmagában is kifejezetten csúnya két hatalmas épületegyüttes. Úgy hirdetik, hogy Duna-tower. Még véletlenül sem Duna-torony. Hogyne, hogy a magyarok is megértsék? A Zsigmond téren, Óbuda kapujában is megépült egy modern épületkomplexum, de nem Óbuda-kapu ám, hanem Óbudagate. Tele van a város „pub” elnevezésű intézménnyel, pedig az angol nem azért jön ide, hogy pubban üldögéljen, hanem hogy betérjen egy magyar kocsmába.

Az anglicizmusokból sokan nem értik, miről van szó, mivel a fránya angol fonetika miatt az angolul nem tudók számára nem esnek egybe az írott formájukkal. A közember nem feltétlenül tudja, hogy a „píár” azonos a PR-el, esetleg azt sem, hogy maga a PR mit jelent. De ha magyarul mondanák, tudná és értené. Szándékosan akadályozzák ebben? A pillanatnyilag elkerülhetetlen idegen szavakat legalább magyar fonetikával kell olvasnunk, mondanunk és írunk, különben kétszeresen megtévesztjük a hallgatókat. Hogy ez mennyire helyes, abból is láthatjuk, hogy a NATO-t, bár nem annak hívjuk, ami, de azért NATO-nak mondjuk, nem pedig „enéjtiou”-nak. Az EU-t sem „íju”-nak hanem EU-nak hívjuk, sőt az USA-ra sem mondjuk, hogy „júeszéj”. Pedig mondhatnánk. Még ennél csúnyábbat is. Tehát a „dzsídipizés”, a „szíájéjezés” nem más, mint alibi (angolul: élibáj) szóhasználat. Szülővárosomban elképedve vettem észre, hogy a Zöldfa teret Ohio térre keresztelték. A közelében új benzinkút, rajta csak angol feliratok. "Wash" - mondja az egyik. Mert a bunkó parasztja tanuljon meg angolul, ha kocsit akar mosatni. Jó néhány földimmel szót váltottam róla; nem különbözött a véleményük az enyémtől; nem szakadtunk el egymástól. Máshol is meggyőződtem, a magyaroknak megvan a véleményük minderről, és egyszer majd el is mondják. Mennydörögni fog az ég. Kár minden percért, amivel késik.

Az EU-ban hivatalos nyelv a magyar, Magyarországon is annak kellene lennie minden tekintetben. Ám a Magyar Szabványügyi Testület angol nyelven vezetett be egyes EU szabványokat, s visszavonta a hasonló tartalmú magyarokat, azaz a műszaki tudományokban a magyar nyelv nem kizárólagos, sőt akár úgy is értelmezhető, hogy nem hivatalos. Pedig akkor maradunk le menthetetlenül a világtól, ha képtelennek képzeljük magunkat a tudományoknak anyanyelvünkön birtokba vételére. Miért az angol nyelv terjedésén, s nem a magyar nyelv megőrzésén dolgozunk? Az idegen szavak idegen gondolkodásra utalnak. Teleki Pál miniszterelnök vonatkozó gondolata csapódik eszembe: "Az idegeneknek magunkat mutassuk, ne az ő rossz kópiájukat. Az idegen is ezt keresi nálunk."

Folyamatos a magyar kulturális örökség rombolása. Magyarokról elnevezett utcákat átneveznek idegenek nevére, nemzetidegen szervezetek nem engedik, hogy magyar történelmi személyekről utcákat nevezzünk el, vagy szobrot állítsunk nekik, mint, például az előbb említett Teleki Pálnak. Mélységesen felháborító, hogy a kormánysszervek az idegen országban lévő zsinagóga (a szabadkai) helyreállítására tízszer annyit fordítanak, mint a magyar kulturális értékek megőrzésére a szomszédos országokban. A

sok milliárdot felemésztő „Sorsok házát” még be sem fejezték, de Erzsébetvárosban már „Zsidó skanzen” építését kezdik. Ma már annyi, ha nem több zsidó emlékhely van Magyarországon, mint nyelvtani és helyesírási hiba a gondatlanul szerkesztett egyetemi tankönyvben, holott bőven elég lenne annyi, amennyit ebben az írásban találnak. Látva, hogy az illetékes kormányzati szervek hasonló előjelű aránytalanságokat sorozatban követnek el, megkérdőjeleződik az ott dolgozó vezetők nemzetpolitikai beállítottsága. Nemcsak nyelvi szempontból tekintendő rossz jelnek, hogy ennek ellenére a helyükön maradnak, sőt megdicsőülnek. Felültetik a népet, mégsem ültetik le őket.

A hírközlő eszközök, amelyeknek egyik nemes feladata éppen a nyelv védelme lenne, maguk is nagyban hozzájárulnak a nyelvrontásához. Amikor még libatollal és tintával írtak, az elkövetett nyelvi-nyelvtani hibát a „szerzőn” kívül mások alig látták. Ma azonban milliók látják, hallják, majd ismétlik. A tv-ben a híradók, s a képernyő alján futó párhuzamos hírek hemzsegnek a nyelvi, nyelvtani, helyesírási hibáktól és a tárgyi tévedésektől. Ezekből máshol is nagy a kínálat: Való világ, Kibeszélő, Heti Hetes, Győzike, stb., csak győzzük hallgatni. A hírközlő eszközök rontják a nyelvet többek között azzal is, hogy egy idő óta önkényesen médiának hívják önmagukat és egyre inkább idegen befolyást érzékeltető egyenszöveget használnak. A „média” tagadhatatlanul egyszerűbb kifejezés, de nem magyar, és pontatlan, hiszen más nyelveken eszközt jelent; eszköz pedig sokféle van. A *sajtó* szó, vagy a hírközlő eszközök kifejezésünk pontosan visszaadja, amit mondani akarunk. Legfeljebb elé lehet tenni a nyomtatott, vagy elektronikus jelzőt, és ezzel még pontosítunk is. A mai jórészt idegen tőkeérdekeltségű és zömében nemzetidegenek által irányított magyarországi hírközlő eszközöknek azonban nem a pontosítás, hanem a zavarkeltés a valóság eltitkolása a célja. Példa rá, hogy Udo Ulfkotte német újságíró „Megvásárolt újságírók” c. könyvének Németországban már a harmadik kiadását kapkodták el, míg magyarra még le sem fordították, sőt mély hallgatás övezi. Egyetlen oka van. A világsikert aratott könyv vitathatatlan tényekkel bizonyítja: a nemzetközi nagytőke (illedelmesebben multinacionálisnak mondják) és a titkosszolgálatok által az USA szájíze szerint megírt és Izrael érdekeit szolgáló cikkeket íratnak alá újságírókkal, jó pénzért, vagy fenyegetéssel. Ha ezt a nemzetközileg legismertebb lapok neves újságíróival is meg tudják tenni, elképzelhetjük, mi minden folyik nálunk „a médiában”, ahol ugyancsak elkelne már egy bátor leleplező.

Magyarázatot igénylő körülmény az is, hogy a finn tudományos szervek rég feladták a finn-ugor genetikai és nyelvrokonságunk osztrákok által ránk erőszakolt elméletét, de bizonyos magyar, pontosabban „magyar” szervek kitartanak mellette. A Jobbik már 2013-ban javasolta, hogy a finnugor nyelvrokonság napja mellett legyen turáni testvérnépek napja is, ám ezt akkor a fideszes többség érthetetlenül leszavazta. Országunk mára – kormányaink jóvátehetetlen és gyanút keltő pipogyasága miatt – magyarelles vadakat hangoztató zsidó kongresszusok, összejövetelek

állandó színhelyévé vált, de a valamilyen fokon rokonnépünk, az ujjurok ide látogató egyik vezetőjét kitoloncolták az országból. Nem hihető, hogy mindez így lenne rendben.

Petőfi földi maradványainak felkutatása több mint másfél évszázadig, DNS-vizsgálata hosszú évekig húzódott, mert a nemzetidegenek és a kiszolgálóik félnek egy magyar ereklje létrejöttétől még olyan körülmények között is, hogy már mindenhol gomba módra szaporodó zsidó emlékhelyekre ütközünk, mintha ez az ország nem is magyar ország lenne.

Ki érti mindezt? – tehetnénk fel a nem költői kérdést. S ha a választ a végső következményekig átgondoljuk, meglepődünk. Mivelhogy mindenki érti! Ugyanis akik mindezt kierőszakolják, megparancsolják, engedélyezik és végrehajtják, tudják, mit tesznek. **Mi is tudjuk!**

Mindezek láttán az a benyomás keletkezik, hogy a hatalmas külső idegen erők, a belső nemzetidegen méltatlan állampolgáraink s a magukat civileknek, vagy zöldeknek nevező megtévesztő, nemegyszer külföldről pénzelt csoportcskák fokozódó zsarolása és nyomása alatt a kormány sem mondhatja, amit gondol, s nem teheti, amit valójában tenni szeretne. Egyre nehezebb azt is cáfolni, hogy a NATO és EU nem kevésbé köt béklyóba bennünket, mint a VSZ és a KGST tette. Jól szemlélteti ezt e folyóirat 2013. januári számában megjelent az azóta tőlünk örökre távozott Furkó Zoltánnak mindenféle elemzésnél többet mondó nyelvi jellegű, ám mély politikai értelemmel bíró zseniális összeállítása:

A Pitagorasz-tétel:	24 szó
A Miatyánk:	66 szó
A Tízparancsolat:	167 szó
Az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat:	1.300 szó
Az Amerikai Alkotmány, 27 függeléssel:	7.818 szó
Az EU káposztákra vonatkozó szabályzata:	26.911 szó

A brüsszeli elefántcsont-toronyban ülő, erkölcstelenül magas fizetést élvező, a népeiktől elidegenült bürokraták – akik lehet, káposztát csak a tányérban láttak és nem is biztos, hogy felismerték – szabják meg az évszázadok óta káposztát termelő magyar parasztnak meg a bolgárkertésznek, hogyan kell káposztát termelni!? S erre háromszor annyi szót használnak, mint a felsorolt öt történelmi okmány együttvéve. Ez már nem csak a nyelv rontása!

Végezetül, ne feledjük, hogy nyelvünk legalább két tekintetben kivételes. Nincs olyan szavunk, amely egyedülálló lenne, azaz ne lenne egy, de inkább több azonos értékű rokonszava. S nincs másik nyelv, amely akár sorsdöntő kérdésben is egy egész válaszmondatot képes egyetlen igekötővel helyettesíteni. (*El tudod képzelni az életünket az EU és a NATO nélkül? – EI.*) Mindezek mellett, számos hazai és külföldi nyelvészeti tanulmányban találunk a nyelvek szókincsére vonatkozó bizonyított állításokat, hogy míg az erőszakosan futtatott angol, de a pontosság iránti elkötelezettségéről méltán híres német szótári szókincsé számottevően kisebb,

mint a magyar. Azaz, képeesebbek vagyunk a tárgyak, a jelenségek, az esetek, a gondolatok, az árnyalatok pontosabb és változatosabb kifejezésére. Ezt Nobel-díjasaink is nemegyszer hangsúlyozták. Nyelvünk ragozó természetével eltér a legtöbb európai nyelvtől. Nagy költőnk mindezt úgy foglalta össze, hogy „másként ejtjük a szót”. A több évezredes magyar nyelven gondolkodás másfajta, mint az európai nyelveken gondolkodás és észjárás, s ezt lépten-nyomon tapasztalhatjuk ma is; nemcsak a nyelvben, hanem számos vonatkozásban, így a politikában is. (Ez is közrejátszhat abban, hogy annak idején „kilógtunk” a szocialista táborból, jelenleg pedig fontos kérdésekben eltér a véleményünk az EU-tól). Nyelvünk képes és alkalmas a világ, s a benne történetek tökéletes leképezésére, ezért – bár tudni kell minél több idegen nyelvet – szükségtelen más nyelvekre támaszkodni még átmenetileg, vagy részlegesen is. Csakhogy a nyelvművelést valaki illetékesnek kézben kellene tartani. De éppen az erre hivatottak nem teszik. A Magyar Tudományos Akadémiának a feladata lenne. Megválaszolatlan, de megválaszolendő kérdés, hogy miért nem tette az előző rendszerben és miért nem teszi most sem. Ám nem fogja megválaszolni, ha senki nem kényszeríti rá.

Az élesedő politikai harc miatt a pártok sem szentelnek időt, erőt, figyelmet e kérdéseknek. A Fidesz-KDNP hatalmas nemzetközi és belső ellességes nyomásnak van kitéve. Rá akarják kényszeríteni, hogy **vonakodás** nélkül tartson abba az irányba, amelyet itt a nyelvrontással jellemeztünk, s ne a magyarság által elvárt értelemben alkalmazza „az öklös Nemet és a teremtő Igent”. Akadnak képviselői, akik a „politikai korrektséget” tűzik zászlajukra. Maga a párt ezt nem teszi, de nem tud, nem mer **eléggé** magyarnak, azaz nemzetinek lenni. **Támogatásunkra szorul**. Az Országgyűlés 2011-ben határozatot hozott ugyan, hogy november 13 legyen a magyar nyelv napja, és felhívta az állami szerveket a nyelvünk védelmére a globalizációs hatásokkal szemben. Az új alaptörvény is rögzíti, hogy „Magyarország védi a magyar nyelvet”, figyelmeztetve, hogy nyelvünk védelmét senkinek nem szabad félvállról venni. Méltatandó, hogy a kormány megteremtette a jogi alapokat, de a jelek szerint önmagában ez nem elég. A nyelvünkkel behatóan foglalkozó Kosztolányi Dezső éles szemmel vette észre: "Mindaddig, míg a mindenkori magyar kormány nem áll a mozgalom élére, s nem támogatja teljes súlyával, s nem létesít olyan könnyedén működő hivatalt, mely minden hirdetményt, utcai fölírást, cégtablát, minden nyilvánosságához intézett közleményt gyorsan ellenőriztet és kijavíttat magyarosság szempontjából, s így védelmezi egyelőre gyámságra szoruló nyelvünk tisztaságát és jellegét, ... nem várhatunk nagyobb eredményeket." E meglátás mai is helytálló, csak érvényesíteni kellene.

A baloldalinak csak nevezett ellenzéki pártok egytől egyig fanyalognak mindentől, ami nemzeti és természetes, a kudarcot vallott multikulturális nézeteket erőltetik, a nyelvrontás vonalán állnak. Ők testesítik meg a Tolnai Vilmos „Halhatatlan magyar nyelv” című művében bírált törekvést: "Vedd el a nemzet nyelvét, s a nemzet megszűnt az lenni, ami volt: nyom nélkül elenyészik, beleolvad, belehal az őt környező népek tengerébe."

Tetszik, nem tetszik, két olyan párt beszél egyértelműbben és ragaszkodik nagyobb következetességgel az igazsághoz, amelyek politikai-

lag-ideológiailag talán a legtávolabb állnak egymástól: a Jobbik és a Munkáspárt. Bár ellenzékben könnyebb beszélni, de érezhetően nem kerülgetik a forró kását, más pártoknál jobban érzik, mikor kell „öklös Nemet”, vagy „teremtő Igent” mondani. Őszinteségük miatt „az egyenlőbbektől”, de néha teljesen váratlan oldalról is, naponta megkapják a szélsőséges minősítést. Az egyik a jobboldalit, a másik a baloldalit. A szélsőség mostanában a legdivatosabb kifejezés. Bámulatos, de alkalmazói csodaszernek vélik, azt hiszik, ha kiejtik e szót, minden további okfejtés, érvelés felesleges. Ilyen kisajátított, de már magyarellenes felhanggal előadott kifejezés még az antiszemitizmus és a holokausztnak a rasszista dogmától akárcsak valamelyest is eltérő értelmezése, amit törvénytelenül tagadásnak neveznek, mégis törvényileg büntetnek. Akiket „egyenlőbbeknek” neveznek, papolnak ugyan a szólásszabadságról, de csak önmagukra vonatkoztatják, másokra közép-kort erőszakolnak a XXI. században! Bizonyos értelemben talán még ennek is van valami haszna. Merthogy az említett kifejezéseket hallattán azonnal tudjuk, kikkel állunk szemben. **Ezért csak hallgassunk nyugodtan a „szélsőségesekre”, s még éberebben tartsuk szemmel a „szélsőségesezőket” meg az „antiszemitázókat”.**

Ennek szellemében, nyelvünk, magyarságunk, megmaradásunk védelmében nem szabad kitérni az érzékenyek kikiáltott kérdések felvetése, elemzése és megválaszolása elől sem. Károsan hat nyelvünkre, sőt felmérhetetlenül veszélyes, súlyosbodó közéleti probléma, hogy a rendszerváltás óta túl sok és egyre több országunkban a menekülő és betelepülő, magyarul nem beszélő, s nem magyar érzelmű ember. Erről a kormányok tehetnek, de nemcsak nem kérdezik meg róla a lakosságot, hanem önkényesen engedélyezik, sőt titkolják. **Ha komolyan vesszük a magyar megmaradást, e történelmi felelőtlenségnek haladéktalanul véget kell vetetnünk.** E kérdésben nem köthetünk sem belső, sem külső kompromisszumot. Hasonló jellegű veszélyes jelenség, hogy az Interneten megjelent közlések szerint turistáink Izraelben ilyen feliratokkal találkozhatnak: „Új hazánk Magyarország, tanuljunk magyarul!” Ez külön is megérne egy misét. Az utóbbi időben felélénkült a „magyar diaszpóra” kifejezés is, ami történelmileg főleg Izraelhez kapcsolódó, céltudatos szétszóródást jelentő fogalom, ezért nem illik az elszakított nemzetrészeinkre, sem az országból jelenleg gazdasági, vagy politikai okokból sajnálatosan eltávozókra. **A szakképzett munkaerőnk kivándorlását azzal a sok milliárddal meg tudnánk előzni, amit a számtalan nemzetidegen emlékhelyre költünk! Vajon az illetékesek miért nem ezt teszik?** Ez sem költői kérdés, hanem a legélesebben felvetendő nemzetpolitikai kérdés, amelyre közvéleményünk már régen várja a választ. Haladéktalanul ki is kell követelnünk, mert mindez folyamatosan és vészes ütemben zajlik, s az illetékes magyar szervek az idegeneknek engedelmeskednek, minket meg sem kérdeznek. S ne legyen kétsége senkinek, ha nem lépünk, a mennyiség egyszer csak minőségbe csap át: nemcsak a nyelvünk szorul háttérbe, hanem magyar országunkból is idegen ország lesz. Ne rázza senki erre az öklét, de ne is legyintsen, mert a gátlástalan és céltudatos rasszista követelések előtti folyamatos megalkuvó, sőt készséges

hátrálás, a naiv jóhiszeműség, vagy a politikai vakság (de súlyosabb szavakat is lehetne használni) nem is vezethet másra, mint tragédiákra, amelyekről megtévesztők és megtévesztettek egyaránt szenvedni fognak. E folyamat tetőpontra hágott, ahonnan félreérthetetlenül megállapítható, ez nem túlzó rémálom, még csak nem is óvatos figyelmeztetés, hanem féltő, hogy megkésett vészkiáltás.

Ki más, mint a nemzeti érzelmű értelmiség lenne hívatott nyelvünk, magyarságunk, megmaradásunk folyamatos és jó értelemben vett harcias védelmére. Csak pártpolitikai eszközökkel ugyanis nem tudjuk sikeresen megvívni harcunkat a magyar megmaradásért. Aktívan kell politizálnunk (gondolkodó hazafi a politikából nem maradhat ki), de a politika önmagában nem menti meg a nemzetet. A kormányzáshoz értők mellett nagyobb számban kell kinevelnünk szellemi vezetőket és ehhez az oktatás magyar nemzeti jellegének a kikényszerítése (Sajnos, ma már ez szükséges) a legfontosabb időszerű feladat. Minden értelmiséginek arra kell törekedni, hogy a nyelvészeink közül ne csak az a néhány nemzeti érzelmű vívja elkeseredett és reménytelennek tűnő harcát, s hogy e harc ne is legyen reménytelen. Nyelvünk védelméhez valamennyiünknek köze van. Közügy. Így is kezeljük! Vezéreljen bennünket Márai Sándor emigrációban fogant, de igaz meglátása: **"Otthon vagy? Hol vagy 'otthon'? Csak a nyelvben."** Evégből nyelvünk védelme országunk, nemzetünk küzdelmének fő hadszíntere, ahol a nap minden percében csata folyik, amelynek résztvevői vagyunk, akár akarjuk, akár nem. S tudatosan akarnunk kell, mivel a nyelv a kultúránk, hagyományaink hordozója. Helyesen el kell sajátítanunk és használnunk, hogy ezzel is gátoljuk a beindult beolvadást a kozmopolita amerikai-izraeli életformába, amelynek célja, hogy kizsákmányolható, befolyásolható, igénytelen, és csak az önmegvalósítással törődő emberi massa, tömegemberek legyünk. Nyelvünk öntudatos használata nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a káoszban rendet teremthessünk, majd a helyükre telessük a dolgokat.

Az újragyarmatosítók és e hont elfoglalni tervezők a nemzeti sajátosságok mellőzésével, irtásával az egész emberiségnek – azaz önmaguknak is – kárt okoznak. Akárcsak az Iszlám Állam harcosai, akik gyanús módon évezredes asszír, káld, sumér, buddhista kulturális kincseket semmisítenek meg. Pontosan ebből látszik, kik ők, s főleg, hogy kik is a megbízóik. Nem kell sokat találgatni, hogy a közel-keleti térségben kiknek az érdeke más nemzetek ősi kultúrájának megsemmisítése (Ahogy az Irak elleni amerikai agresszió legelső napjaiban is a múzeumok megsemmisítése volt a fő cél, csak előlünk ezt is elhallgatták). Ugyanazoké, akik a magyar kultúrával is ezt próbálják tenni.

Nemrég vidéken az utcáknak volt járdás és járdátlan oldala. Sok helyen még ma is így van, sőt a fővárosban, még a legelőkelőbbek közé sorolt Endrődi Sándor utcában is fellelhetőek a nyomai. Ám nemcsak a lakosok, hanem mindenki, akinek arra akadt tennivalója, bejárta, kiszolgálta, vagy fegyelmezte mindkét oldalt. Ma is ezt kell tennünk; a kormányzati szerveknek és nekünk is. **Öklös Nemet kell mondani a felfuvalkodott járdás oldalnak és teremtő Igent a keményen dolgozó járdátlan**

oldalnak. Ez a dolgok természetes rendje, s újrateremtésével nem szabad késlekedni, mert a tragédiákat csak így előzhetjük meg.

Nyelvünk a nemzetünk történelmi alkotása, közös kincsünk, eredetiségét, nemzetmegtartó erejét mindenekelőtt önmagunkban tudatosítsuk. Valamennyien felelősek vagyunk érte, hiszen benne sűrűsödik múltunk, jelenünk, jövőnk, s fennmaradásunk biztosítéka. Elődeink nyelvét a maga teljességében, csorbítatlanul, erőtől duzzadóan kell továbbadnunk utódainknak. Most, amikor még kevesen sejtik, milyen válságos időszak következik, nyelvünk védelme, fejlesztése azon kevés dolgok egyike, ami nem kerül pénzbe, nem kell hozzá költségvetés, kölcsön, beruházás, pályázat, s egyelőre az EU sem indít miatta kötelezettségszegési eljárást ellenünk, mindenki végezheti, senki nem tilthatja. Ennek okán **a megmaradásunk biztosításához az egyik leghatalmasabb fegyver nemzetünk kezében. Élnünk kell vele.**

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU 2015. áprilisi számában)